

Patrick Ness

Monștrii din oameni

Ultimul volumul din trilogia

Pe tărâmul haosului

Traducere din engleză de
Mihai Dan Pavelescu

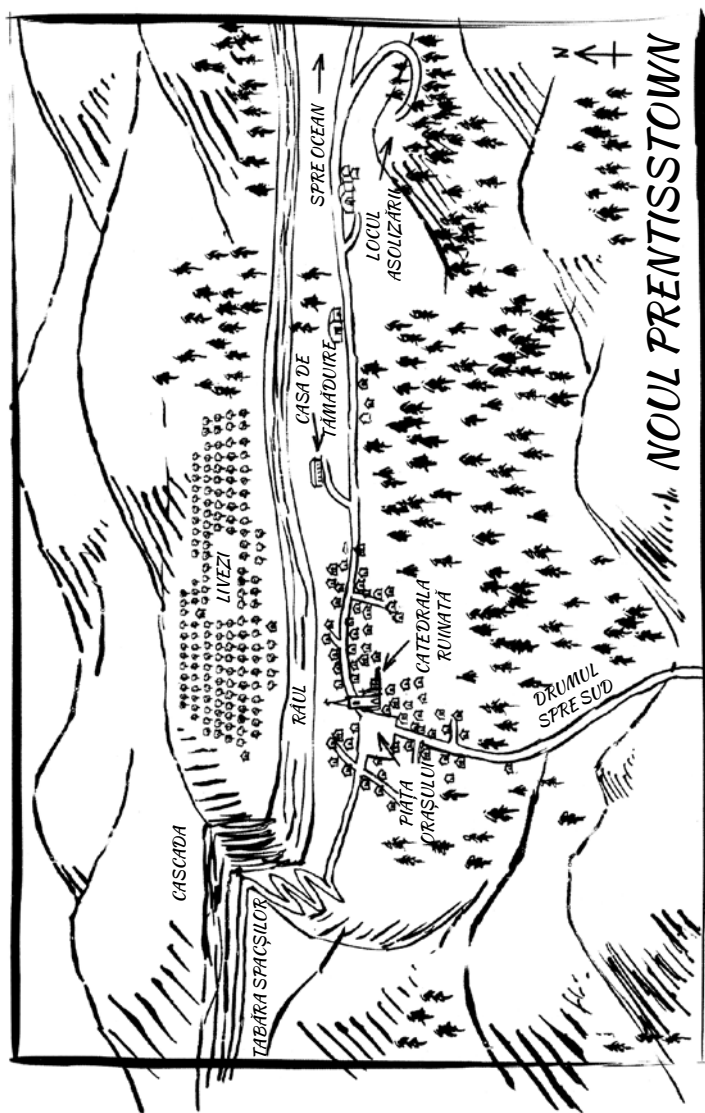
Cine-i în buncăr?
Cine-i în buncăr?

Femeile și copiii, primii
Și copiii, primii
Și copiii

Râd până-mi zboară capul

Înghit până plesnesc

— Radiohead, „Idioteque“

— Război... În sfârșit, rostește Primarul Prentiss și ochii îi scânteiază.

— Gura, spun eu. Nu-i vorba despre niciun *în sfârșit* aici. Singurul care dorește războiul ești *tu*.

— Cu toate acestea, se răsuțește el spre mine și surâde, războiul se apropie.

Și, desigur, mă întreb deja dacă nu cumva faptul că l-am dezlegat pentru a putea lupta în bătălia aceasta a fost cea mai gravă greșeală a vieții mele...

Dar nu...

Nu, astfel ea va fi-n siguranță. Asta a treb'it să fac pentru ca ea să fie-n siguranță.

Și-l voi sili s-o protejeze, chiar dacă va treb'i să-l omor pentru asta.

Așa că-n timp ce soarele apune, eu și Primarul stăm pe dărâmăturile catedralei și privim peste piața orașului, pe când armata spașilor coboară în zigzag pe dealul din fața noastră, suflând în trâmbița lor de luptă cu un zgomot ce te-ar putea rupe-n două...

În timp ce armata Stăpânei Coyle pătrunde în oraș în urma noastră, aruncând în aer totul din calea sa *Buuum! Buuum! BUUUM!*...

În timp ce primii soldați din armata Primarului încep s-apară în formații iuți dinspre sud, conduși de domnul Hammar, și traversează piața spre noi, pentru a primi ordine...

În timp ce locuitorii Noului Prentisstown fug în toate direcțiile, ca să-și salveze viețile...

În timp ce nava-cercetaș a noilor coloniști asolizează pe un deal undeva în apropierea Stăpânei Coyle, locul cel mai prost cu putință pentru ei...

În timp ce Davy Prentiss zace mort în ruinele de sub noi, împușcat de propriul lui tată, împușcat de bărbatul pe care tocmai l-am eliberat...

Și-n timp ce Viola...

Viola *mea*...

Gonește călare în mijlocul întregii nebunii, cu gleznele rupte, neputând nici măcar să stea singură în picioare...

Da, îmi spun.

Se apropie.

Sfârșitul a toate.

Sfârșitul tuturor.

— Da, Todd, rostește Primarul frecându-și palmele. Da, așa este.

Și repetă din nou cuvântul, îl spune de parcă i s-ar fi împlinit toate dorințele.

— *Război*.

ÎNCEPUTUL

Două bătlai

[Todd]

— *ÎI LOVIM PE SPACȘI FRONTAL!* răcnește Primarul spre bărbați, ațintindu-și Vacarmul spre mințile tuturor.

Chiar și a mea.

— *Se vor strânge la capătul drumului,* continuă el, *dar nu vor ajunge mai departe!*

Pun palma pe grumazul Sup'ratei. În nici două minute, Primarul și cu mine ne suiserăm pe Morpeth și Sup'rata care sosiseră în galop dinapoia ruinelor catedralei, iar până am încălecat și am trecut peste trupurile încă inconștiente ale bărbaților care-ncercaseră să m-ajute să-l răstorn pe Primar, armata începuse să capete o formă nedefinită în fața noastră.

Nu era însă toată, poate nici măcar jumătate, fiin'că restul încă se mai întindea pe drumul sudic spre dealul încununat de creștătură, drumul spre locul unde ar *treb'i* să se dea bătlia.

Băiat mânz? gândește Sup'rata și-i pot simți fiori de agitație prin tot trupul. Este pe jumătate moartă de frică.

La fel ca mine.

— *BATALIOANE, FIȚI GATA!* strigă Primarul.

Imediat domnul Hammar și domnul Tate, domnul O'Hare și domnul Morgan, care au sosit între timp, salută energic și soldații încep să se-alinieze în formațiile cunoscute, strecurându-se unii printre alții ca niște șerpi și ordonându-se atât de iute, că aproape mă dor ochii să-i privesc.

— Știu, spune Primarul. Este minunat, nu-i așa?

Îmi îndrept pușca spre el, pușca pe care am luat-o de la Davy.

— Nu uita-nțelegerea noastră, îi spun. O s-o ferești pe Viola de rele și n-o să mă controlezi cu Vacarmul tău. O să rămâi în viață numai dac-o să faci așa. Asta-i *singurul* motiv pentru care ți-am dat drumul.

Ochii lui fulgeră.

— Îți dai seama, zice Primarul, că asta înseamnă că nu mă poți scăpa din ochi, chiar dacă va trebui să mă urmezi în bătălie. Ești pregătit pentru așa ceva, Todd?

— Sunt pregătit, rostesc eu, deși nu sunt, da-ncerc să nu mă gândesc la asta.

— Am sentimentul că te vei descurca, zice el.

— Gura, îi spun. Te-am înfrânt o dată și te voi înfrânge din nou.

Primarul rânjește.

— N-am nicio îndoială în privința asta.

— OAMENII SUNT GATA, DOMNULE PREȘEDINTE! strigă domnul Hammar de pe calul său și salută energic.

Primarul nu-și desprinde ochii de la mine.

— Oamenii sunt gata, Todd, zice pe un ton de tachi-nare. Tu ești gata?

— Dă-i drumul odată.

Iar surâsul i se lățește și mai mult. Se răsuțește către oameni.

— Două divizii pe drumul de vest pentru primul atac! Glasul serpuiește din nou prin mințile tuturor, ca un zgomot pe care nu-l poți ignora. Divizia căpitanului Hammar în față, căpitanul Morgan în ariergardă! Căpitanul Tate și căpitanul O'Hare vor organiza restul oamenilor și armelor când vor sosi și se vor alătura luptei în cea mai mare grabă.

Restul armelor? mă întreb eu.

— Dacă lupta nu se va fi terminat deja până când ni se vor alătura...

Bărbații râd la auzul acestor cuvinte, un râset sonor, nervos, agresiv.

— Apoi, ca armată unită, vom împinge spașii înapoi în sus pe dealul acela și-i vom face să regrete ZIUA ÎN CARE S-AU NĂSCUT!

Iar bărbații ovaționează aprobator.

— Domnule Președinte, strigă căpitanul Hammar, ce facem cu armata Ripostei?

— Mai întâi îi batem pe spași, spune Primarul, după care Ripostă va fi floare la ureche.

Privește dincolo de armata lui, spre dealul pe care armata spașilor continuă să coboare. Iar apoi ridică pumnul și trimite cel mai sonor strigăt în Vacarm, un strigăt care sfredelește până-n miezul tuturor celor care-l aud.

— LA ATAC!

— LA ATAC! răcnește armata și părăsește repede piața, gonind spre dealul cu drum în zigzag.

Primarul îmi aruncă o ultimă privire, ca și cum abia se poate stăpâni să nu râdă de încântarea pe care o simte. Fără alt cuvânt, îi dă piteni lui Morpeth și pornește în galop spre piață, urmând armata ce tocmai se-ndepărta.

Armata care pleca la război.

Urmărire? întreabă Sup'rata și spaima mustește din ea ca sudoarea.

— Are dreptate, spun eu. Nu-l putem lăsa să ne scape din ochi. Treb'e să se țină de cuvânt. Treb'e să-și câștige războiul. Treb'e s-o salveze pe ea.

Pentru ea, gândește Sup'rata.

Pentru ea, gândesc și eu, punând înapoia cuvintelor tot ce simt.

Și-i gândesc numele...

Viola.

Și Sup'rata se repede spre bătlie.

{Viola}

Todd, gândesc eu, călărindu-l pe Ghindă prin masa de oameni care se înghesuie pe drum, încercând să fugă de sunetele oribile de trâmbiță dintr-o parte și de exploziile bombelor Stăpânei Coyle din cealaltă parte.

BUUUM! detonează alta și văd un glob de foc ridicându-se spre cer. Zbieretele din jur sunt aproape insuportabile. Oameni care fug înainte pe drum se ciocnesc de oameni care fug *înapoi* pe drum și toți ne stau în cale.

Ne stau în cale spre nava-cercetaș.

Trâmbița izbucnește din nou și se aud încă și mai multe zbierete.

— Trebuie să mergem, Ghindă, rostesc între urechile calului. Indiferent ce ar fi acel sunet, cei din nava mea pot...

O mână îmi prinde brațul și aproape că mă smulge din șa.

— *Dă-mi calul!* urlă un bărbat, trăgând cu putere. *Dă-mi-l!*

Ghindă se răsuțește și încearcă să se îndepărteze, dar pe drum sunt prea mulți oameni care ne înghesuie...

— Dă-mi drumul! țin eu spre bărbat.

— *Dă-mi-l!* zbiară el. *Vin spacșii!*

Vestea aceea mă surprinde într-atât, încât este aproape gata să mă doboare din șa.

— *Cine?*

Însă el nu ascultă și în lumina crepusculară îi pot vedea albul retinei care strălucește terorizat...

ȚINE-TE BINE! răcnește Ghindă și eu strâng încă și mai puternic de coama lui, iar el se cabrează, îl îndepărtează pe bărbat și sare înainte în noapte. Oamenii țin, ferindu-se din calea noastră, și-i doborâm pe alții, în timp ce Ghindă își croiește drum, iar eu mă țin agățată cu disperare.

Ajungem într-o porțiune mai liberă și el își întetește galopul.

— *Spacșii?* repet eu. Ce voia să spună? Doar nu se poate...

Spacși, gândește Ghindă. ***Armată spacși. Război spacși.***

Mă întorc să privesc în urmă pe când galopează, în urmă spre luminile ce coboară pe drumul în zigzag de pe dealul îndepărtat.

O armată de spacși.

O armată de spacși sosește, de asemenea.

Todd? gândesc eu, știind că mă îndepărtez de el și de Primarul legat cu fiecare tropot de copite.

Principala speranță este nava. Ei ne vor putea ajuta. *Cumva*, ei ne vor putea ajuta pe mine și pe Todd.

Noi am oprit un război, îl putem opri și pe acesta.

Gândesc iarăși numele lui, *Todd*, trimițându-i putere. Iar Ghindă și cu mine gonim pe drum spre Ripostă, spre

nava-cercetaș și eu încă nu mi-am pierdut speranța că am dreptate...

[Todd]

Sup'rata galopează după Morpeth, în timp ce armata se revarsă pe drum înaintea noastră, izbind cu brutalitate fiecare cetățean din Noul Prentisstown care se întâmplă să-i stea în cale. Sunt două batalioane, primul condus de domnul Hammar, care zbiară din șaua calului său, pe când mai puțin vehementul domn Morgan conduce al doilea batalion pe urmele lui. Cu totul sunt poate patru sute de bărbați, cu puștile ridicate, cu fețele contorsionate în urlete și răcnete.

Iar Vacarmul lor...

Vacarmul lor este ceva monstruos, acordat laolaltă și împletit cu sine însuși, care *mugește* ca o singură voce, aidoma unui gigant sonor și furios care înaintează pe drum bătătorind asurzitor pământul.

Face ca inima să-mi bubuie în piept, dorind să scape dinăuntru.

— Ține aproape, Todd! strigă Primarul de pe Morpeth, venind lângă mine în vreme ce călărim rapid.

— Nu-ți face griji-n privința asta, îi zic strângând pușca.

— Să am grijă de viața ta, adaugă el privindu-mă. Și nu uita nici partea ta din învoială. Nu mi-ar plăcea să existe victime cauzate de focurile noastre.

Apoi îmi face cu ochiul.

Viola, gândesc drept spre el, trimițându-i numele într-un pumn de Vacarm.

El tresare.

Și acum nu mai zâmbește așa mult.

Călărim după armată prin capătul de vest al orașului, pe drumul principal, pe lângă ruine ce aparțin probabil fostelor închisori pe care Riposta le-a ars în atacul lor cel mai mare de până azi. Am fost pe-aici doar o singură dată, când am alergat în sens invers cu Viola în brațe, purtând-o pe drumul în zigzag când era pe moarte, purtând-o spre ceea ce credeam că era protecția, însă nu l-am găsit decât pe bărbatul care călărește acum alături de mine, bărbatul care a ucis o mie de spacși ca să pornească războiul acesta, bărbatul care a torturat-o pe Viola pentru informații pe care le știa deja, bărbatul care și-a omorât propriul fiu....

— Și ce alt tip de bărbat ai dori să te conducă în bătlăie? spune el, citindu-mi Vacarmul. Ce alt tip de bărbat este potrivit pentru război?

Un monstru, gândesc eu și-mi amintesc ce-mi spusese Ben o dată. Războiul face din oameni monștri.

— Greșit, spune Primarul. Războiul ne face în primul rând oameni. Până nu există un război, suntem doar copii.

Altă rafală de trâmbiță sosește mugind spre noi, atât de sonoră, încât aproape ne smulge capetele de pe umeri și oprește-n loc armata pentru o clipă sau două.

Ne uităm la drumul de la baza dealului. Vedem torțe spase ce se adună acolo pentru a ne întâmpina.

— Tu ești pregătit să crești, Todd? întreabă Primarul.

{Viola}

BUUUM!

Altă explozie, acum chiar în fața noastră, care aruncă peste copaci resturi ce fumegă. Sunt atât de speriată,